

Anders

Leesexemplaar

Patrick Conrad

Anders

ROMAN NOIR

P E L C K M A N S

*On peut se perdre ou disparaître dans une grande ville.
On peut même changer d'identité et vivre une nouvelle vie.*

Patrick Modiano

*L'identité n'est pas donnée une fois pour toutes,
elle se construit et se transforme tout au long de l'existence.*

Amin Maalouf

1

Wanneer Günther Schabowski, een van de belangrijkste leiders en tevens woordvoerder van de communistische partij in de DDR zijn maandelijkse persconferentie gaf, werden de journalisten niet alleen zorgvuldig geselecteerd, ze werden ook stelselmatig van tevoren gebriefd. Hun vragen moesten aan bepaalde voorwaarden en regels beantwoorden of werden hun in het slechtste geval gewoon door de *Staatssicherheit* gedicteerd.

Maar toen hij in de vooravond van donderdag 9 november 1989 andermaal de internationale pers te woord stond, ging het er tot iedereen verwondering anders aan toe. De verbouwereerde journalisten kregen plots zonder de minste uitleg te horen dat ze voortaan de vrijheid hadden de vragen te stellen die zij wilden.

Op zijn verbazende verklaring dat het Centraal Comité beslist had om voor alle burgers van de DDR het vrije reizen naar het Westen toe te staan, reageerde de Italiaanse journalist Riccardo Ehrman prompt met de vraag vanaf wanneer deze plotse versoepeling van kracht werd.

‘Dat geldt,’ antwoordde Schabowski zonder de minste emotie in zijn nota’s bladerend en op die monotone, slepende toon die de aanwezigen van hem gewend waren, ‘voor zover ik weet... vanaf nu.’ Terwijl de maatregel pas vanaf de volgende dag in werking moest treden.

Omdat de woorden van Schabowski in de DDR live uitgezonden werden, verspreidde het ongelooflijke nieuws zich met de snelheid van een bosbrand op een

winderige dag en een halfuur later stonden duizenden nieuwsgierige Berlijners, zowel in de oostelijke als in de westelijke sector, bij Check Point Charlie en andere grensposten te dringen. De gevolgen van Schabowski's blunder waren niet meer te stoppen en in het *Tagesschau*-journaal van twintig uur bevestigde de nieuwslezer dat de DDR de grenzen daadwerkelijk opende.

In zowat alle West-Europese landen werden de tv-programma's kort daarop onderbroken om in speciale edities van de lokale journaals het nieuws over te nemen en te becommentariëren, hetgeen voormalig politie-inspecteur Louis van Doorn, die met een Jack Daniel's in de hand naar een film met Angie Dickinson lag te kijken, in hoge mate irriteerde.

Vanuit de straten van West-Berlijn beschreef de vaste BRT-correspondent in Duitsland de ontwikkeling van de situatie van minuut tot minuut. Zo was hij er om 23.52 uur getuige van hoe de slagbomen van de Bornholmer Strasse, op bevel van de commandant van de grensovergang uiteindelijk geheven werden zonder dat het leger tussenbeide kwam, en hoe het uitbundig feestende volk de 164 kilometer lange betonnen muur van schande te midden van een luidruchtige, vrolijke chaos met beitels, bijlen, sloophamers en drillboren begon af te breken.

Pas toen begon het tot Louis van Doorn door te dringen dat hij waarschijnlijk een historisch moment aan het beleven was. Hij schonk zich nog een paar bodempjes in en keek daarna tot de fles leeg was naar de hallucinerende, alsmaar vager wordende beelden van uitgelaten feestvierders op het kleine scherm.

De val van het IJzeren Gordijn dat Duitsland sinds mei 1962 in twee vijandelijke kampen had verdeeld,

betekende inderdaad het begin van het einde van de Koude Oorlog en van het communisme als regime in Europa.

‘Laat ons hopen dat die rode ratten en die psychopaten van de Stasi nu de straf krijgen die ze verdienen,’ brabbelde hij nog voor hij met open mond achterover in de sofa luid snurkend in slaap viel.

Zijn bijnaam bij de collega’s van detectivebureau ‘Het AgentschaB’ was niet voor niets ‘Dubbele Tong’. Die had hij geërfd van toen hij nog als inspecteur bij de drugsbrigade actief was, en voor zijn infiltratiewerk verplicht was zijn tijd in nachtclubs en kroegen door te brengen. Zijn alcoholverslaving werd pas een waar probleem toen hij regelmatig zijn mond begon voorbij te praten en zo zijn collega’s in gevaar bracht. Hij belandde zoals verwacht op ‘het schab’. Zo noemden ze bij de Antwerpse opsporingsdienst de kelderverdieping van het commissariaat van de eerste wijk waar speurders en inspecteurs die ooit een of meerdere vermaningen hadden gekregen, meestal hun carrière in de grootste onverschilligheid met papierwerk beëindigden.

Zoals de meesten die voor hem aan de kant waren gezet, hield ook Van Doorn het drie jaar geleden na een paar maanden voor bekeken. Hij was net veertig geworden, onlangs gescheiden, had geen kinderen, zijn hond was gestorven en toen hij zichzelf er op een avond op betrapte zachtjes voor zijn typemachine in die vervloekte kelder te zitten huilen – hij die helemaal alleen de drugsbende van Kevin ‘Scarface’ Smolders had opgerold en de illegale lsd-laboratoria van de Marialei had opgedoekt – wist hij dat de fatale depressie voor de deur stond. Omdat hij zichzelf niet als een beschimmd spook voor de rest van zijn leven in de maffe kel-

ders van een buurtcommissariaat zag wegwijnen, typte hij dezelfde avond nog zijn ontslagbrief op zijn oude Remington waarop de letter f en het vraagteken ontbraken. De dag daarop solliciteerde hij bij Het AgentschaB, een privéonderzoeksbureau dat was opgericht door collega's die net als hij om uiteenlopende redenen ooit op het schab verzeild geraakt waren. Voor hen was hij een oude bekende en hij werd dan ook – ondanks zijn verslaafdheid – om zijn ontegensprekelijke kwaliteiten als speurder met open armen ontvangen. Wel had hij moeten beloven om er voortaan zo sober mogelijk bij te lopen.

Toen Louis van Doorn de volgende morgen rond acht uur met duizend breinaalden door zijn schedel door de storende pieptoon van het testbeeld gewekt werd, vroeg hij zich af of hij de val van de Berlijnse Muur gedroomd had of niet. (Hij had de wekker niet zoals gewoonlijk op zeven uur afgesteld omdat zoals elk jaar de kantoren van Het AgentschaB tussen 1 en 12 november gesloten waren.)

Hij slofte met krampen in de kuiten naar de keuken, plaatste automatisch de waterketel op het gasvuur, drukte het middelste knopje van de transistorradio op de vensterbank in en begreep ondanks zijn sufheid meteen dat de wereld er nooit meer als vroeger zou uitzien. Het nieuws van de opening van de grenzen van de DDR had zich als een vloedgolf over de hele wereld verspreid en werd nu al, zowel in Bonn als in Londen, Tokio, Parijs of Washington als het belangrijkste na-oorlogse historische evenement bejubeld.

Het was nog donker buiten en felle rukwinden bleven sonore regendruppels tegen de ruiten. Hier en daar scheurden in de inktzwarte nacht de voorbijrijvende

wolken open en kon hij, door de grillige flarden heen, als in een flits, de glimmende silhouetten van de oude laadkranen aan de overkant van de Rijnkaai in het vale licht van de volle maan ontwaren. Heel even dacht hij zijn ex-vrouw Lucia te bellen. Maar om wat te vertellen? Ze wist waarschijnlijk niet eens waar Berlijn lag. En toen floot de ketel in de keuken.

2

De bvba ‘Het AgentschaB’ werd in april 1986 opgericht door twee ex-speurders van de Antwerpse recherche: Jeroen Bral, bijgenaamd ‘de Professor’ omdat hij ooit op de universiteit van Leuven twee jaar na elkaar eerste kandidatuur rechten had gevolgd, en Kevin Meulders, bijgenaamd ‘de Pelvis’ omdat hij een niet te evenaren Elvis-kenner was en daarnaast bekendstond als hardnekkige vrouwenversierder. Allebei hadden ze de vernedering van het schab aan den lijve ondervonden voor ze hun ontslag namen.

Op zich had de Professor geen zware fout begaan. Hij was gewoon niet geliefd bij zijn collega’s, die zijn superieure houding en zijn haarkloverij al langer zat waren. Bovendien was hij ook geen terreinman, wat in het machomilieu van de Antwerpse opsporingsbrigade (OB) zo niet als een vorm van lafheid, dan toch op zijn minst als een onvergeeflijke zwakte beschouwd werd. Maar ondanks zijn impopulariteit bleef de Professor voet bij stuk houden: koel blijven en zelfs achter je bureau je verstand gebruiken vond hij efficiënter dan om de haverklap met loeiende sirenes en gierende banden door de binnenstad te razen. Tot zijn oversten die zijn gevit niet meer aankonden hem tegen beter weten in naar de kelder verwezen waar hij rustig verder kon nadenken. Als je bang bent voor wolven, blijf dan uit het bos, had commissaris De Mol hem nog toegefluis- terd voor hij naar het schab verhuisde. Nog drie jaar en hij kon met pensioen.

Wat de Pelvis betreft lag het enigszins anders. Die had wel zwaar gefaald toen hij geen eind had gemaakt aan een verhouding met een blonde doktersvrouw uit Brassaat, nadat haar man van een moord verdacht werd waarbij zij zelf betrokken bleek te zijn.

‘En toch heb ik er geen minuut spijt van,’ zei hij toen hij in de kelder aan zijn nieuwe bureau plaatsnam. ‘Elke nacht bij die vrouw in het bed van de dokter was een jaar op het schab waard. Je moet het meegemaakt hebben om het te begrijpen.’

‘Welkom in de onderwereld, Pelvis,’ had de Professor niet zonder enig leedvermaak geantwoord. ‘Hier kennen ze geen feestdagen.’

Het was op Wapenstilstandsday, vier jaar geleden. Maar ook op de dag af vijftien jaar na de release van Elvis’ *That’s the Way It Is* op 11 november 1970. Kon geen toeval zijn. Soms had de Pelvis het gevoel dat Elvis vanuit het hiernamaals als een soort waakengel mede zijn leven bepaalde.

Inspecteur Meulders zou het echter geen jaar, zelfs geen halfjaar op het schab volhouden. Op 1 maart 1986 stapte hij dan ook samen met de Professor op. Twee maanden later openden zij Het AgentschaB. De woordspeling was uiteraard een vondst van de Professor.

Terwijl Louis van Doorn aan zijn koffie slurpend naar het nieuws op de radio luisterde, stapte Kevin Meulders met Sunee, zijn Thaise vriendin, in de regen door de Justitiestraat. Hij had haar een paar maanden na de arrestatie van de doktersvrouw wat verderop in de Khiri Khan, een discrete, duistere uitzipl kroeg met aanpalende massagesalon ontmoet en sinds vorige week leefden zij samen. Een soort try-out waarvan hij niet

veel verwachtte. Vreemd genoeg kon hij na een week samenwonen nog moeilijk zonder haar en profiteerde hij daarom zo veel mogelijk van zijn zeldzame verlofdagen om zijn nachten dicht bij haar aan de toeg van de Khiri Khan door te brengen.

Toen zij drijfnat zijn appartement op de tweede verdieping van een omgebouwd herenhuis in de Paleisstraat binnenstapten, begon het al te dagen en rinkelde de telefoon in de slaapkamer.

‘Dat moet de Professor zijn,’ zei Sunee.

Wie anders dan Jeroen Bral zou Meulders trouwens op dit vroege uur tijdens de vakantie durven lastigvallen?

‘En? Wat denk je van de Muur?’

Sunee had het goed geraden: Meulders herkende meteen de lizige stem van de Professor.

‘Welke muur?’ vroeg hij en ging op de rand van het bed zitten.

‘De Muur van Berlijn, natuurlijk!’

‘Wat is er dan zo vroeg aan de hand met de Muur van Berlijn?’

‘Jullie weten echt van niets?’

‘Weet je hoe laat het is, Jeroen?’

‘Hij is gevallen! Vannacht! Hebben jullie dan geen tv?’

‘Vannacht zaten Sunee en ik in de Khiri Khan. Wij zijn net thuis.’

‘En kranten lezen doen jullie ook niet?’

‘Nee, tijdens mijn verlof lees ik geen kranten.’

‘Geef toe dat ik het al lang had zien aankomen! Sinds het invoeren van de glasnost en de perestrojka door Gorbatsjov, om precies te zijn. Maar niemand wilde me geloven, natuurlijk. Zoals altijd. Het was nochtans duidelijk dat de SED, de ultraconservatieve

communistische partij van de DDR, toen al in paniek raakte. En Ronald Reagan die twee jaar geleden "*Mister Gorbatsjov, tear down this wall!*" voor de Brandenburger Tor uitriep, weet je nog?’

‘Jeroen, alsjeblief...’

‘En toen de minister van *Staatszekerheit* Erich Mielke in april jongstleden ook nog het schietbevel aan de Muur introk en een maand later de grensbewaking met Oostenrijk ontmanteld werd, wist ik dat het niet lang meer zou duren. En de geschiedenis heeft me weer eens gelijk gegeven. Ik zeg altijd: een volk dat moet luisteren naar het dictaat van zijn leiders, dat rebelleert vroeg of laat. Waar of niet?’

Meulders zag hoe Sunee naakt en met een witte badhanddoek als een tulband om het hoofd uit een dampwolk in de deuropening van de badkamer verscheen en hem gebaarde in te haken.

‘Oké, Jeroen. Zullen we dat maandag verder op kantoor bespreken? Ik zou nu graag een paar uurtjes gaan pitten.’

Hij wachtte niet op het antwoord, legde de hoorn neer, keek vertederd naar Sunees kleine borsten, naar haar priemende tepels en haar donkere piemel, en vroeg zich opnieuw af waar hij deze exotische engel die daar zo schijnbaar onschuldig in zijn roze halo stond te blaken aan verdiend had. Sunee was zijn geheim, zijn dwaling, zijn late geschenk, zijn zwarte zon, zijn heil en zijn zonde en juist daarom was hij zo innig aan haar gehecht. Gezegend was de dag waarop hij, ontmoedigd door een amoureuze tegenvaller, op een late avond de Khiri Khan voor een massage was binnengestapt en Sunee ontmoet had.

‘Weinigen hebben de chance,’ had ze in zijn oor gefluisterd terwijl ze met haar geoliede handen over zijn

vermoeide lendenen streekte, 'het geluk toegefluisterd te krijgen. Het is nu of nooit. Laat het niet aan je voorbijgaan en laat je gaan.'

3

Sinds kort was ook Frieda Roozen, wegens haar weelderige, koperkleurige haarbos weinig origineel 'Ginger' bijgenaamd, als vierde vennoot in Het Gezelschap ingelijfd. Nog meer dan de natuurlijke golvingen en de kleur van haar wollige kapsel deed haar gekrulde, prerafaëlitische bovenlip haar aan Fanny Cornforth, de wulpse maîtresse van Dante Gabriel Rossetti denken, die de Engelse schilder in 1866 als Lady Lilith in een van zijn bekendste schilderijen portretteerde.

Haar carrière als speurder bij de Antwerpse recherche was van korte duur, wat heel wat mannelijke collega's nog steeds betreurden. Degenen die niet gevoelig waren voor haar opvallende verschijning waren op de vingers van één hand te tellen. Vooral wanneer ze aan haar bureau met haar rug naar hen toe zat en als het ware in brand stond wanneer een late herfstzon door de hoge ramen van de achtste verdieping van de Oudaan naar binnen scheen.

Maar Ginger was ongenaakbaar en daar legde iedereen zich ook bij neer. Al waren ze nog allebei gehuwd, ze woonde al enige tijd samen met dokter Martin Hellemans, bijgenaamd 'de Chirurg'. Hij stond nochtans bekend als een van de meest gerespecteerde wetsdokers van het Antwerpse gerechtelijke apparaat en het was dankzij zijn connecties op het Schoon Verdiep dat zij probleemloos bij de opsporingsdienst was binnengeraakt.

Maar tijdens haar eerste interventie op het terrein – de arrestatie van een Libanees die aan het hoofd stond

van een clandestiene sigarettenzwandel in Borgerhout – liep alles meteen mis. In paniek schoot zij de man die niet eens gewapend bleek te zijn voor de ogen van zijn vrouw en zijn dochter in de onderbuik. Wonder boven wonder overleefde het slachtoffer de schotwond maar zijn advocaat legde een klacht neer voor slagen en verwondingen en onverantwoord gebruik van een vuurwapen, met als gevolg dat de jonge stagiair-speurder Frieda ‘Ginger’ Roozen voor onbepaalde tijd op non-actief werd gezet en als eerste vrouwelijke agent op het schab eindigde. Het was Kevin Meulders die haar kort daarop kon overhalen haar ontslag in te dienen en naar Het AgentschaB over te stappen. Niet alleen vanwege haar bevallige voorkomen, maar vooral vanwege haar band met de wetsdokter en zijn indrukwekkende netwerk dat altijd van pas kon komen.

De Chirurg leefde voor zijn werk. Zo was hij op zaterdag 11 november, terwijl in Antwerpen de wapenstilstand van de Eerste Wereldoorlog met vlaggen en bloemenkransen herdacht werd, vroeg de deur uitgegaan omdat hij in het oude mortuarium van Stuivenberg twee dringende lijkschouwingen op het programma had staan.

Eerst dat jongetje van elf dat twee dagen voordien in de ouderlijke woning op het Kiel onder verdachte omstandigheden om het leven kwam. Volgens de vader, een bevlogen reptielenverzamelaar, werd het kind gebeten door een West-Afrikaanse zaagschubadder, een van de vijf gevaarlijkste slangen ter wereld. Maar de onderzoeksrechter had zijn twijfels en vreesde eerder voor een meer prozaïsch geval van kindermishandeling, gevolgd door opzettelijke vergiftiging om het slachtoffer te doen zwijgen. Hij gelastte dokter Hellemans daarom een grondige autopsie op het lijkje uit te voeren.

Het duurde niet lang of de Chirurg stelde vast dat het kind inderdaad recente letsels van seksueel misbruik vertoonde. Een uur later, na analyse van de maaginhoud, ontdekte hij resten van het hemotoxische gif van de Egyptische zaagschubadder, dat eerst het bloed aantast en vervolgens, met de dood tot gevolg, een snelle weefselafsterving veroorzaakt. Deze adder stond bekend voor zijn agressiviteit en zijn uitzonderlijk lange giftanden en toch vond Hellemans niet het minste spoor van enige – doorgaans zeer herkenbare – slangenbeet, wat hem deed concluderen dat het gif aan het jongetje bewust op een andere manier werd toegediend. Het bevestigde ook de vermoedens van de onderzoeksrechter dat het wel degelijk om een moord met voorbedachte rade ging en niet, zoals de vader beweerde, om een ongeluk.

De Chirurg had in zijn lange carrière zowat alles gezien en meegemaakt wat een wetsdokter mogelijk te verduren krijgt, maar aan de lijkschouwing van een kind had hij nooit kunnen wennen. Bij het feit dat de wereld op een donkere, gewelddadige, wrede, met bloed gevulde riool en soms op een massagraf leek, had hij zich met de tijd wel kunnen neerleggen. Maar in de ingewanden van een onschuldig kinderlijk staan ploeteren, neen, daar zou hij nooit tegen bestand zijn. Daarom stapte hij naar buiten om in de motregen op zijn vertrouwde tuinbank te gaan zitten, een sigaret te roken en met een flinke teug cognac uit zijn zilveren zakflacon, die afkomstig was uit Van Doorns verzameling en die zijn collega hem ooit cadeau had gedaan, zijn walg, zijn woede en zijn verdriet weg te spoelen vooraleer hij zijn volgende 'patiënt', zoals hij zijn doden noemde, aanpakte.

Het tweede stoffelijk overschot was dat van een vijfendertigjarige, blanke man van één meter drieënzeventig, met kort geknipt vlasblond haar en staalblauwe ogen, die met een Duitse dolk uit de Tweede Wereldoorlog was neergestoken. In zijn dossier stond dat hij ongehuwd was, Aimé Wouters heette, in 1954 in Sint-Augustinus, Wilrijk geboren werd, nog steeds bij zijn moeder in de Stadionstraat nummer 2 woonde, met wat hij als klusjesman in de buurt verdiende rondkwam maar daarnaast bij een boekingskantoor ingeschreven stond en, wanneer de kans zich voordeed en om wat bij te verdienen, onder het pseudoniem M.E. Anders als professionele figurant in Vlaamse film- en tv-producties optrad.

De man werd in de nacht van 10 op 11 november in het Centraal Station tijdens opnames voor de Vlaams-Duitse co-productie *Het dagboek van Franke Anna* - een biopic over het dramatische leven van de Antwerpse verzetsheldin Anna Blankaert - op de brede, granieten trap die naar de perrons leidt in de rug neergestoken. Dit kon volledig ongemerkt gebeuren omdat de dader gebruikmaakte van de grote verwarring die rond middernacht op de set heerste tijdens het filmen van een spectaculaire bomaanslag op een groep Duitse officieren die de monumentale hal van het station binnenkwamen.

Veel bracht de autopsie niet op. De dolk - een perfecte kopie van een SS-Ehrendolch 1936 met midden op het 33 centimeter lange lemme het motto '*Meine Ehre heißt Treue*' ingegraveerd - stak nog steeds in de rug van het slachtoffer en had de linkerlong en het hart doorboord. Aimé Wouters, alias M.E. Anders, moest op slag dood zijn geweest. Verder had hij twee gebroken ribben, een slecht gebit, doorrookte longen en een lege

maag. Geen sporen van drugs of alcohol. Een mager lijk dat armoede en eenzaamheid uitstraalt, noteerde de Chirurg in zijn rapport. Een lijk zonder allure.

Ginger, die ten volle van haar laatste verlofdagen genoot om het rustig aan te doen vooraleer ze maandag opnieuw in de hectische realiteit van Het Agentschap belandde, lag nog in een schuimbad te sudderen toen hij iets na veertien uur met een boeket oranje-rood gevulde tulpen thuiskwam.

‘De kleur van je haar,’ zei hij.

‘Wat lief van je,’ mompelde ze aangedaan terwijl ze uit het lauwe, troebele water stapte en de bloemen aannam. ‘Hoe is het gegaan?’

Over het kind zei hij geen woord om niet opnieuw dat engelenkopje dat hem aanstaarde voor ogen te hebben.

‘Routine. Een vrij banaal lijk. Een ondervoede, niet echt verzorgde man van rond de vijfendertig die vorige nacht neergestoken werd. Toen ze hem binnenbrachten droeg hij wel een SS-uniform en dat was voor mij alleszins een première. Maar vertel, wat heb jij zoal uitgespookt?’

Ze zei dat ze lang gebeld had met haar zuster die als fotografe voor *Panorama* werkte en ijlings voor een reportage naar Berlijn vertrokken was.

‘Ze klonk erg opgewonden. Ze had net prachtige foto’s gemaakt van Mstislav Rostropovitsj die voor een stuk van de Muur dat nog overeind stond en waar een wuivende Mickey Mouse op getagd stond, de suites voor cello van Bach speelde.’

4

De kantoren van Het AgentschaB, op nummer 42 van de Vlaamsekaai, waren bereikbaar via een smalle, roodgelakte poort waarop een koperen plaat met de inscriptie 'Het AgentschaB bvba – erkend detectivebureau' bevestigd was. Ze waren ondergebracht op de tweede verdieping van het in 1866 opgerichte pand dat de hoek vormde met de De Burburestraat en waar vroeger achtereenvolgens de lokalen van het hoofdkwartier van brouwerij Brys uit Bornem, een opslagplaats voor een olie- en benzinehandelaar en de hoofdzetel van een koffiebranderij gevestigd waren. Café Binnen en Buiten op de begane grond was al een tijd gesloten en wachtte op een nieuwe uitbater. Maar sinds de Zuiderdokken gedempt werden was de buurt een beetje in de vergeethoek geraakt, wat natuurlijk weer zijn voordelen had wat de huurprijzen betrof.

De ontspannen sfeer die er na een goede week verlof op deze 13de november 1989 heerste, had iets weg van een schoolhervatting. Iedereen leek uitgerust, goedgeluimd en blijkbaar blij om weer aan de slag te gaan.

De Pelvis, de Professor, Dubbele Tong en Ginger zaten zoals elke maandagmorgen in de vergaderzaal, met een kartonnen beker Nescafé voor zich, rond wat nogal hoogdravend 'de ovalen conferentietafel' werd genoemd en die zoals het merendeel van het overige meubilair bij Spullenhulp vandaan kwam. Het was het ritueel waarmee ze de week begonnen om de eventuele nieuwe dossiers onder elkaar te verdelen.

‘Ik ben om de twee dagen de post komen ophalen,’ zei de Professor die om de hoek woonde. ‘Niets dan facturen en reclame. Maar ja, we leven nu eenmaal in een wereld waarvoor we niet gekozen hebben. Ik heb alles gesorteerd.’

Vandaag viel er inderdaad, buiten het gebruikelijke naspeuren van overspelige partners, zoals vaker na een vakantieperiode, niets denderends te bespreken. Daarom draaiden de gesprekken verder vooral rond de gevolgen van de val van de Berlijnse Muur. Tot Dubbele Tong, die als laatste was aangekomen, vroeg wie er een afspraak had met de man die in de wachtkamer zat.

‘Toen ik vanmorgen binnenkwam zat er niemand,’ zei Ginger.

‘Ik heb ook niemand gezien,’ zei de Pelvis.

‘Ik evenmin,’ bevestigde de Professor. ‘Nu is het wel zo dat meer dan 54 procent van de mensen nauwelijks opvalt.’

Dubbele Tong zette de deur die op de wachtkamer uitgaf op een kier zodat iedereen de sjofele man kon zien die in zijn natte regenjas onder een zonnige Ibiza-kleurenposter voor zich uit zat te staren.

‘Hebt u een afspraak?’ vroeg Dubbele Tong.

‘Een afspraak? Nee.’

‘Laat hem maar aan mij over,’ zei de Professor, ‘ik blijf toch binnen vanmorgen.’

‘Alsof je de andere dagen wel buitenkwam,’ merkte Meulders terecht op.

De Professor begeleidde de nieuwe klant naar zijn kantoor op het einde van de lange gang en vroeg hem plaats te nemen.

‘Zo. Ik stel mij even voor: ik ben onderzoeker Jeroen Bral en directeur van Het Agentschap B. Wat kan ik voor u doen?’

‘Weinig, vrees ik.’

Bral opende zijn notitieboekje en zei: ‘Dat klinkt weinig bemoedigend. Laat ons dan maar beginnen met uw naam en adres te noteren. Om uw dossier op te stellen.’

De man antwoordde niet en keek dwars doorheen de Professor.

‘Mag ik gewoon uw naam hebben, meneer?’

‘Geen idee.’

‘U hebt geen idee hoe u heet?’

‘Dat is slechts een onderdeel van het probleem.’

‘Juist. Hebt u misschien toevallig papieren op zak?’

De man haalde een oude lederen portefeuille uit de binnenzak van zijn doorweekte jas en legde hem voorzichtig op het bureau.

‘Mag ik?’ vroeg de Professor.

De man knikte.

Bral doorzocht de portefeuille en haalde er twee briefjes van twintig frank, een dubbelgevouwen stuk ruitjespapier met een slordig neergekrabbeld telefoonnummer, de gekreukte foto van een Mechelse scheper met het opschrift ‘Bruno’ en een smetteloos visitekaartje uit, maar vond geen rijbewijs of identiteitspapieren die hem verder hadden kunnen helpen.

‘U heet Anders, kan dat?’

‘Anders? Anders dan wat?’

‘Ik lees hier dat uw naam Anders is,’ drong Bral aan.

‘En ik vraag u nogmaals: anders dan wat?’

Bral toonde de man het visitekaartje. ‘Het staat hier zwart op wit gedrukt: M.E. Anders – professionele figu- rant.’

‘Aimé, zegt U? Ik heet helemaal niet Aimé.’

‘M.E.! Niet Aimé!’

‘Ook niet M.E.,’ mompelde de man, haalde een zak- doek tevoorschijn en snoot luid zijn neus.

‘En u bent ook geen figurant?’

‘Voor zover ik mij herinner niet. Maar ik kan me natuurlijk vergissen.’

‘Het zou dus kunnen dat dit naamkaartje niet van u is?’

‘Dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Maar die naam zegt mij in elk geval niets.’

‘Hoe bent u bij ons terechtgekomen, mijnheer Anders? Ik zeg “Anders” voor het gemak.’

‘Ze hebben mij voor uw deur afgezet. Ze hebben gezegd dat u me zou kunnen helpen.’

‘Wie is “ze”?’

‘Een man en een vrouw met een witte auto. Zeer minzaam koppel.’

‘Wat voor auto?’

‘Welk merk, vraagt u?’

‘Ja.’

‘Dat kan ik niet zeggen. Een normale auto.’

‘En waarmee denken die mensen dat Het Agentschap u kan helpen?’

‘Iemand terugvinden.’

‘Wie?’

‘Mij. U moet mij terugvinden.’

‘Dat lijkt me niet zo moeilijk aangezien u tegenover mij zit.’

‘Nee. Ik wil weten waarom ik hier zit. Ik kan mezelf niet zijn als ik niet eens weet wie ik ben, begrijpt u?’

‘Niets is inderdaad belangrijker dan onszelf zijn, wie dat ook moge wezen,’ zei de Professor terwijl hij het papiertje met het telefoonnummer, de foto van de hond en het visitekaartje fotokopieerde. ‘Vroeg of laat kampen wij allemaal wel eens met identiteitsproblemen. De een al wat meer dan de ander.’

‘Als ik mij even mag richten tot de elektricien die in

ieder van ons schuilt: volgens mij is het niets meer dan een aanhoudende kortsluiting in de hersenen.'

De Professor besloot niet meer te antwoorden tot hij klaar was met zijn kopieën. Daarna stak hij de originele documenten terug in de portefeuille, drukte de derde knop van de intercom in, boog zich voorover en zei: 'Louis, kun je even hiernaartoe komen?' Waarna hij de man zijn portefeuille teruggaf en hem vroeg in de wachtkamer te gaan zitten tot ze hem opnieuw riepen.

'Er staat een koffiemachine in de gang. Ik hoop dat u nog weet hoe zo'n ding werkt.'

'Raar ventje,' zei Dubbele Tong toen hij het kantoor van de Professor binnenstapte. 'Wat is zijn probleem?'

Bral vertelde hem in detail het hallucinerende gesprek dat hij zo-even met Anders gevoerd had en overhandigde hem de gekopieerde documenten.

'Dit zat in zijn portefeuille.'

'Alzheimer?' vroeg Van Doorn terwijl hij naar de foto van de Mechelse scheper keek.

'Waarom weet ik niet maar ik heb de indruk van niet.'

'Gaan we de zaak aannemen?'

'Ik ben natuurlijk erg benieuwd wat die man bewust of onbewust voor ons te verbergen heeft. Maar we lopen het risico onze tijd en dus geld te verliezen.'

'Denk je dat hij liegt?'

'Wie hier binnenstapt zegt nooit helemaal de waarheid.'

'Dan beginnen we het beste maar naar dit nummer te bellen.'

'Dat wilde ik je net gaan voorstellen. Maar daarna bemoei ik mij niet meer met de zaak, oké?'